

Hồi 20

Chim Nhạn Đưa Thư

Chiêu Quân ngồi trên kiệu, cứ quay đầu ngó về hoàng thành, đến khi hoàng thành mờ đi trong mắt lệ, nàng mới gục đầu mà khóc. Đi được ba mươi dặm, vì phải tranh thủ thời gian, nên Vương Long mời Chiêu Quân lên ngựa, từ đó ngày đi đêm nghỉ, vượt bao sông núi, cứ trực chỉ phương bắc mà đi.

Một hôm đoàn người ngựa vượt núi Thánh Hàng, tới chiều thì gần qua hết núi, bỗng có con mãnh hổ từ bên đường xông tới định vồ Chiêu Quân, trạng nguyên Vương Long vội cầm đao chống đỡ bảo vệ và hô sĩ tốt đuổi mãnh hổ. Nhưng mãnh hổ cực tinh khôn, không sợ đông người, nhanh nhẹn nhảy tránh các binh khí, chồn vờn gầm thét không chịu bỏ đi. Chiêu Quân ngựa mất thanh:

- Ôi, không ngờ số phận Chiêu Quân lại lận đận như thế này, chi bằng chết về tay mãnh hổ còn hơn phải cống Phiên.

Lời than của nàng đã cảm động tới vị thần núi Thái hàng, lập tức sơn thần hóa thành người thợ săn, tay cầm chiếc đỉnh ba, từ trên núi chạy xuống. Mãnh hổ thấy người thợ săn kia thì hoảng sợ cúp đuôi chạy miết vào núi. Còn người thợ săn thì khoảng khắc không thấy đâu nữa.

Đoàn người ngựa an toàn ra khỏi Thái Hàng sơn, lại tiếp tục ngày đi đêm nghỉ, bất giác đã cuối thu đầu đông, gió bắc lạnh lùng, thỉnh thoảng có tuyết bay lả tả. Đoàn người ngựa cứ xông gió đập tuyết mà đi. Ít ngày nữa thì tới Nhạn môn quan.

Hôm sau, Phiên binh đã dò tin, biết Chiêu Quân tới Nhạn môn quan, vội về báo và Lâu nguyên soái cho tướng sĩ hàng ngũ chỉnh tề kéo tới trước Nhạn môn quan chờ tiếp rước Chiêu Quân. Chiêu Quân sai viết thư đưa sang Phiên binh, bảo là hãy chờ ít ngày vì trong người nàng không được khỏe. Thật sự thì Chiêu Quân cố tình nấn ná để chờ xem Hán đế có cho đại binh tới đây lui Phiên binh hay không, vì biết đâu trong những ngày qua, triều đình lại chẳng tuyển được nhân tài xuất chúng. Nhưng thương thay cho Chiêu Quân, lòng ôm một mối tình ai, càng chờ đợi lại càng tuyệt vọng.

Ít hôm sau, Lâu nguyên soái hồi thúc càng ngày càng gấp. Chiêu Quân ứa nước mắt nói:

- Thánh thượng hứa sẽ phát đại binh để cứu ta, mà sao tới bây giờ cũng chẳng thấy gì.

Lý nguyên soái xót xa đáp:

- Xin nương nương hãy sáng suốt, nếu quả triều đình có được tướng tài thì thánh thượng đã cho phát binh rồi. Chỉ xin đường xa nghìn dặm, nương nương hãy bảo trọng thân thể.

Nói xong cho bày tiệc rượu tiến hành, vì không thể chần chờ thêm được nữa. Mọi người đang nhấp chén sâu thì thấy bên ngoài doanh trại, một con nhạn lạc bầy đang bay qua liệng lại, kêu lên ai oán không thôi. Chiêu Quân đứng dậy bước ra nhìn chim nhạn mà bảo:

- Nhạn kia sao lạc bầy lẻ bạn như vậy? Ta đây nào khác gì người, nếu quả là đồng bệnh tương lân, thì hãy ngừng xuống đây cho ta gửi một lá thư về triều đình.

Quả nhiên chim nhạn không kêu bi thương nữa, mà tới đậu ngay trước thềm doanh trại. Lý nguyên soái và Vương Long đều kinh ngạc, Vương Long đứng dậy lấy giấy bút rồi nói:

- Nhạn kia đã bằng lòng đưa thư, cúi xin nương nương viết.

Nhưng Chiêu Quân không dùng giấy bút, nàng trở vào bàn tiệc, ngồi xuống lấy chiếc khăn tay nhỏ bằng lụa bạch rồi cắn đầu ngón tay cho chảy máu và viết trên khăn, sau đó lấy chỉ đỏ cột chiếc khăn vào chân chim nhạn và thả cho bay đi. Con nhạn kêu lên ai oán, rồi cất cánh tung bay về hướng nam, choáng c lát đã không thấy hình ảnh đâu nữa.

Chỉ hai ngày, nhạn đã bay về tới kinh đô Trường An. Hán đế vừa mới bãi triều, trở về Tây cung lạnh lẽo một mình ngồi tưởng nhớ Chiêu Quân. Bỗng thấy một con nhạn lẻ loi bay liệng qua lại ngoài cửa cung kêu lên bi ai thảm thiết, Hán đế cho là điềm chẳng lành, bèn sai nội thị lấy cung tên ra bắn.

Chim nhạn càng kêu thảm thiết hơn rồi tung mình bay liệng, khiến nội thị không sao nhắm bắn được. Hán đế thân ra ngoài, thì thấy tháp thoáng có vật gì trắng trắng cột ở chân chim nhạn, bèn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lớn tiếng bảo:

- Nhạn kia, nếu quả không có chuyện gì thì hãy bay đi nơi khác, kéo trăm cho bắn chết. Còn nếu có chuyện gì liên quan đến trăm thì hãy đậu xuống thềm cung này.

Quả nhiên chim nhạn đậu ngay xuống thềm Tây cung, trước mặt Hán đế. Nhà vua cúi xuống hai tay cầm chim nhạn lên, thấy ở chân có lá thư, cột bằng chỉ đỏ, liền thận trọng cởi ra, thấy đó là lá huyết thư của Vương Chiêu Quân từ Nhạn môn quan gửi về. Hán đế đọc xong mà nước mắt chan hòa, lòng đau như cắt, nghẹn lời không biết nói sao.

Chim nhạn thì cứ đậu dưới thềm, như chờ đợi thư hồi âm. Hán đế biết ý, gạt lệ bảo:

- Đáng lẽ trẫm có thư hồi âm, nhưng nghĩ lại không ích lợi gì mà chỉ khiến quý phi thêm đau đớn, thôi trẫm tạ Ôn người, người bay đi.

Chim nhận nghe xong thì cất cánh vụt bay đi mất.

Trong khi đó tì` tại Nhận môn quan, tiệc rượu tiễn hành kéo dài tận canh ba. Sáng hôm sau Lý nguyên soái đưa Chiêu Quân lên ngựa Long câu, Vương Long dẫn theo ngự lâm quân hàng ngũ tề chỉnh. Cửa quan rộng mở, đoàn người ngựa cờ xí rợp trời, tiến về phía Phiên binh.